

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
DOSAR 3320/109/2016 operator date 3918

ÎNCHEIERE
Ședința publică din data de 27 noiembrie 2017

Completul compus din:

PREȘEDINTE :

Judecător :

Grefier :

MINISTERUL PUBLIC - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești
reprezentat prin Procuror

S-au luat în examinare, apelurile formulate de inculpații trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiuni de corupție Legea nr. 78/2000 și de partea civilă împotriva sentinței penale nr.235 din data de 15.05.2017, pronunțată de Tribunalul Argeș, în dosarul nr.3320/109/2016.

S-a procedat la înregistrarea ședinței de judecată cu mijloace tehnice audio potrivit disp. art.369 alin.1 C.p.p..

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns apelanții inculpații personal și asistat de avocați aleși, cu împuternicirii avocațiale aflate la dosarul cauzei, iar pentru partea civilă a răspuns consilier juridic, cu delegație la dosar.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Curtea a acordat cuvântul părților prezente și procurorul de ședință în vederea susținerii cererilor formulate de inculpata, prin apărător, la termenul anterior.

Avocatul ales pentru apelanta inculpată, asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a arătat că în temeiul art. 475 Cod procedură penală, supune instanței supreme următoarea problemă de drept: dacă infracțiunea prevăzută în cuprinsul art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 poate fi încadrată între cele enumerate în cuprinsul art. 74¹ alin. 1 din Vechiul Cod penal, respectiv dacă poate fi încadrată în sintagma „alte infracțiuni economice prevăzute în legi speciale”. A apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție este formulată de o parte din dosar, apelanta inculpată, va fi redactată de instanța de judecată, Curtea de Apel Pitești, este o cerere formulată în perioada judecării, iar Curtea de Apel Pitești este sesizată cu judecarea cauzei în ultimă instanță, hotărârea pronunțată de această instanță devenind definitivă, iar sesizarea are ca obiect o problemă de drept substanțial, și anume dacă infracțiunea prev. de art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 poate fi încadrată între cele enumerate în cuprinsul art. 74¹ alin. 1 din Vechiul Cod penal. Dezlegarea acestei chestiuni de drept v-a avea importanță față de soluționarea acestei cauze pe fond, referitor la faptul că s-a solicitat încetarea procesului penal tocmai din perspectiva achitării prejudiciului, existând o cauză de nepedepsire prev. de art. 16 alin. 1 lit. h Cod de procedură penală. Soluția pronunțată de instanța supremă nu va soluționa prezenta cauză, dar v-a avea o importanță în soluționarea acesteia. Ultima condiție este aceea că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat print-o hotărâre prealabilă sau prin soluționarea unui recurs în interesul legii și respectiva chestiune de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Pentru toate aceste motive, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 Cod procedură penală pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În ceea ce privește cea de-a doua cerere formulată, de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, a arătat că se solicită sesizarea acesteia cu următoarea întrebare preliminară ce

confirmați cu ștampilă

privește interpretarea art. 7 din Directiva Uniunii Europene nr. 1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 05 iulie 2017 și este următoarea: dacă dispozițiile art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 poate intra sub incidența Directivei Uniunii Europene nr. 1371 din 05 iulie 2017, în condițiile în care în dreptul intern Legea 78/2000 este prev. pedeapsa cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi, indiferent de cuantumul prejudiciului, iar în Direcția Uniunii Europene la art. 7 se prevede că statele membre ale Uniunii Europene în aceste situații, eventuale fraude europene dacă prejudiciul este sub limita de 10000 de euro, statele membre pot să prevadă sancțiuni decât cea de natură penală. Or, aceasta este situația în prezenta cauză, motiv pentru care se impune admiterea sesizării fiind o chestiune unitară de aplicare uniformă a dreptului Uniunii Europene. Nu există jurisprudență conturată la nivelul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în condițiile în care directiva a fost aprobată în luna iulie 2017.

Avocat ales pentru apelantul inculpat, cu privire la prima cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție a solicitat Curții să aprecieze asupra ei ținând cont de poziția pe care inculpatul a avut-o în acest dosar. În ceea ce privește sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene a formulat concluzii de admitere, ca întemeiată, a acesteia.

Avocat ales, pentru același apelant inculpat a arătat că lasă la aprecierea instanței soluționarea cererilor.

Pentru apelanta parte civilă, consilier juridic a arătat că lasă la aprecierea Curții soluționarea cererilor formulate de inculpata, prin avocat.

Procurorul de ședință a formulat concluzii de respingere a cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Potrivit dispozițiilor art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene există posibilitatea prevăzută de a adresa Curții de Justiție a Uniunii Europene, de către instanțele naționale, a acestor întrebări preliminare. Această procedură prevede că în cazul unui litigiu aflat pe rol se pot adresa întrebări preliminare privind interpretarea sau validitatea unor norme comunitare înainte de a se pronunța o hotărâre în litigiul respectiv. În situația în care hotărârea este definitivă există obligația de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Însă în toate situațiile instanțele naționale au libertatea să evalueze relevanta dreptului comunitar pentru soluționarea litigiului aflat pe rolul său, și de asemenea, judecătorul național este cel chemat să răspundă cu privire la pertinența întrebărilor ce se solicită a fi adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene.

În speță, se invocă dispozițiile art. 7 din Directiva Uniunii Europene nr. 1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 05 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, publicată în Jurnalul Național al Uniunii Europene din 28.07.2017 și prevede în conținutul său, că va fi aplicată până la finele anului 2019. Directivele emise de Uniunea Europeană au efect obligatoriu, însă au ca scop armonizarea legislațiilor naționale. Se adresează statelor membre și nu persoanelor fizice sau juridice necreând drepturi personale ale acestora. Există decizii pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, de exemplu Tulio Rati ct. Italiei, în care s-a arătat că doar în situația în care statul național nu-și respectă obligația de implementare în legislația națională a acestei directive, practic ea creează efect direct și poate fi invocată de către persoanele fizice vizate. Or, în speță, ne aflăm în prezența unei directive care are termen de implementare până în anul 2019, se adresează statelor, nu poate fi invocată ca și având efect direct anterior expirării acestui termen.

Pentru aceste motive, a solicitat respingerea cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, ca nepertinentă soluționării cauzei, adică indiferent de răspunsul pe care l-ar da Curtea nu are nici o influență cu privire la soluționarea pe fond a cauzei, întrucât atata vreme cât nu a expirat termenul de implementare a directivei ea nu poate să creeze drepturi personale în favoarea cetățenilor.

În ceea ce privește sesizarea a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prev. de 475 Cod procedură penală, având în vedere că prezenta cauză se află în cursul judecății, în fața instanței de apel, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, însă nu ne aflăm în prezența unei chestiuni de drept a cărei lămurire este necesară Curții de Apel printr-o astfel de procedură. Textul invocat, art. 74¹ din Codul penal anterior face trimitere la infracțiunile expres și limitativ prevăzute în conținutul său și nu poate fi extins la alte infracțiuni. Mai mult, există

hotărâri pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la aceste chestiuni de drept. A depus o astfel de hotărâre în fața instanței de fond. Pentru toate aceste motive, a apreciat că nu este necesară sesizarea a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru o astfel de situație. Potrivit art. 475 Cod procedură penală instanța este cea chemată să răspundă în mod definitiv având în vedere sintagma „va putea solicita a Înaltei Curți de Casație și Justiție”, care să dea o rezolvare de principiu chestiunilor invocate.

Avocat ales pentru apelanta inculpată a arătat că și pentru această inculpată s-a depus la dosar o hotărâre prin care un alt inculpat a beneficiat de această dezlegare de drept.

CURTEA:

Având nevoie de timp pentru a delibera asupra cererilor formulate,

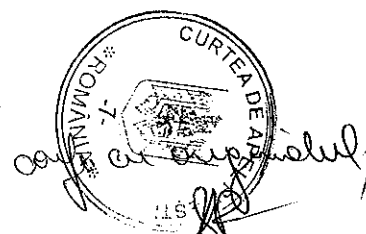
DISPUNE:

Amână pronunțarea asupra cererilor la data de 04 decembrie 2017.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 27 noiembrie 2017, la Curtea de Apel Pitești – secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Președinte,

Grefier,

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PITEȘTI
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

DOSAR 3320/109/2016

operator date 3918

ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 04 decembrie 2017

Completul compus din:

PREȘEDINTE :

Judecător :

Grefier :

MINISTERUL PUBLIC - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Pitești
reprezentat prin Procuror

S-au luat în pronunțare cererile formulate de inculpata, prin apărător, de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Curtea a constatat că dezbaterile în fond asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 27 noiembrie 2017, concluziile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta încheiere. Apoi, pronunțarea asupra cererilor a fost amânată la data de 04 decembrie 2017, când în urma deliberării, Curtea a pronunțat următoarea soluție:

CURTEA

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată următoarele:

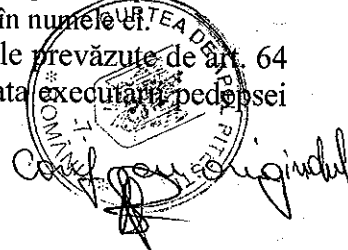
Prin sentința penală nr. 235/15.05.2017 pronunțată de Tribunalul Argeș, s-au dispus următoarele :

I.În temeiul art. 386 Cod procedură penală cu aplic. art.5 C.Penal cu referire la Decizia nr.265/2014 a Curții Constituționale, schimbă din oficiu încadrarea juridică a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpata din infracțiunile prev. de art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.5 C.penal și art.32 alin.1 C.penal rap. la art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.5 C.penal, ambele cu aplic. art.38 alin.1 C.penal în infracțiunile prev. de art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 și art.20 C.penal 1969 rap. la art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000, ambele cu aplic. 33 lit.a C.penal 1969.

Respinge ca nefondată cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpata, prin apărător ales, din infracțiunile prev. de art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.5 C.penal și art.32 alin.1 C.penal rap. la art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.5 C.penal, ambele cu aplic. art.38 alin.1 C.penal în infracțiunea prev. de art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.41 alin.2 C.penal 1969.

În temeiul art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.396 alin.10 C.pr.pen. cu referire la art.5 C.penal, condamnă pe inculpata, la pedeapsa principală de 2 ani închisoare și totodată interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit. a teza a-II-a și lit. b Cod penal 1969, pe o durată de 1 an, ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

În baza art. 71 alin. 1 și 2 Cod penal 1969 interzice inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal 1969, ca pedeapsă accesorie pe durata executării pedepsei principale.

În temeiul art.20 C.penal 1969 rap. la art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.396 alin.10 C.pr.pen. cu referire la art.5 C.penal, condamnă pe inculpată, la pedeapsa principală de 1 an închisoare și totodată interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit. a teza a-II-a și lit. b Cod penal 1969, pe o durată de 1 an, ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, în forma tentativei.

În baza art. 71 alin. 1 și 2 Cod penal 1969, interzice inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal 1969, ca pedeapsă accesorie pe durata executării pedepsei principale.

În temeiul art. 33 lit.a, art.34 lit.b, art.35 alin.1 C.penal 1969, contopește pedepsele aplicate în cauză, urmând ca inculpatei, să i se stabilească pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, ca pedeapsă principală și totodată interzice inculpatei drepturile prev. de art. 64 lit. a teza a-II-a și lit. b Cod penal 1969, pe o durată de 1 an, ca pedeapsă complementară.

În baza art. 71 alin. 1 și 2 Cod penal 1969, interzice inculpatei drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal 1969, ca pedeapsă accesorie pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 Cod penal 1969, suspendă condiționat executarea pedepsei principale.

În baza art. 82 Cod penal 1969, stabilește un termen de încercare de 4 ani.

Pune în vedere inculpatei dispozițiile art. 83 Cod penal 1969.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal 1969, suspendă executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei principale.

II. În temeiul art. 386 Cod procedură penală cu aplic. art.5 C.Penal cu referire la Decizia nr.265/2014 a Curții Constituționale, schimbă din oficiu încadrarea juridică a faptei pentru care a fost trimis în judecată inculpatul, din infracțiunea prev. de art.47 C.penal rap. la art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.5 C.penal, în infracțiunea prev. de art.25 C.penal 1969 rap. la art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000.

În temeiul art.25 C.penal 1969 rap. la art.18 ind.1 alin.1 din Legea nr.78/2000 cu referire la art.5 C.penal, condamnă pe inculpatul, la pedeapsa principală de 3 ani închisoare și totodată interzice inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit. a teza a-II-a și lit. b Cod penal 1969, pe o durată de 1 an, ca pedeapsă complementară, pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la folosirea sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei.

În baza art. 71 alin. 1 și 2 Cod penal 1969, interzice inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal 1969, ca pedeapsă accesorie pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 81 Cod penal 1969, suspendă condiționat executarea pedepsei principale.

În baza art. 82 Cod penal 1969, stabilește un termen de încercare de 5 ani.

Pune în vedere inculpatului dispozițiile art. 83 Cod penal 1969.

În baza art. 71 alin. 5 Cod penal 1969, suspendă executarea pedepsei accesorii pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei principale

În temeiul art.19, art.397 C.pr.pen.rap. art. 998 și urm. Cod civil 1864, respinge ca nefondată acțiunea civilă formulată de partea civilă, constatând că inculpată, a achitat integral prejudiciul pe care l-a cauzat, în cuantum de 19.892,48 de lei.

În baza art. 404 alin. 4 lit.c C. proc. pen. dispune ridicarea măsurii sechestrului asigurător aplicată prin ordonanța nr.91/P/2015 emisă de Parchetul de pe lângă ÎCCJ- Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial Pitești, instituit până la concurența sumei de 19,892,48 lei, asupra bunurilor mobile și imobile aparținând inculpatei. (vol.1 dup., fil.239-241).

În baza art. 274 alin. 1 și 2 C. proc. pen. obligă pe fiecare dintre inculpații, la plata sumei de câte 3.200 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel inculpații, dar și partea civilă.

La termenul din data de 27 nov. 2017, apelanta inculpată, prin apărător a sesizat instanța cu două cereri : una de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de inculpată, iar

cealaltă, privind sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

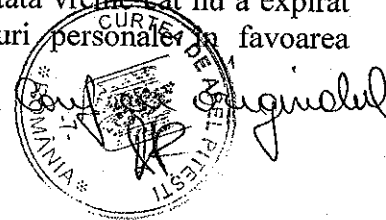
În cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, inculpata a precizat că prin aceasta vizează întrebarea preliminară ce privește interpretarea art. 7 din Directiva Uniunii Europene nr. 1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 05 iulie 2017 și este următoarea: dacă dispozițiile art. 18¹ alin. 1 din Legea nr. 78/2000 pot intra sub incidența Directivei Uniunii Europene nr. 1371 din 05 iulie 2017, în condițiile în care în dreptul intern Legea 78/2000 este prev. pedeapsa cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi, indiferent de cuantumul prejudiciului, iar în Direcția Uniunii Europene la art. 7 se prevede că statele membre ale Uniunii Europene în aceste situații, eventuale fraude europene dacă prejudiciul este sub limita de 10000 de euro, statele membre pot să prevadă sancțiuni decât cea de natură penală?

În motivare, inculpata a arătat că există un aparent conflict între norma internă de drept material ce prevede incriminarea și sancționarea ca și faptă de corupție a infracțiunii de folosire sau prezentare cu rea-credință de documente ori declarații, inexacte sau incomplete, dacă fapta are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Uniunii Europene sau din bugetele administrate de aceasta ori în numele ei, prevăzută de art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și care se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și norma UE stipulată în art. 7 al Directivei Uniunii Europene nr. 1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penale – publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 189/29 din 28.07.2017 : „în ceea ce privește persoanele fizice, statele membre se asigură că în cazul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 se aplică sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive”, iar în cazul în care o infracțiune menționată la articolul 3 alin. 2 lit. a, b sau c sau la art. 4 implică un prejudiciu mai mic de 10.000 de euro sau un avantaj mai mic de 10.000 de euro, statele membre pot să prevadă sancțiuni de altă natură decât cea penală. A arătat inculpata că în sfera de analiză a acestui articol intră și situația concretă a inculpatei, iar cu privire la aceste aspecte, nu există jurisprudență CJUE relevantă.

În cauză, un punct de vedere a exprimat doar reprezentantul DNA - Serviciul Teritorial Pitești care a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene există posibilitatea prevăzută de a adresa Curții de Justiție a Uniunii Europene, de către instanțele naționale, a acestor întrebări preliminare. Această procedură prevede că în cazul unui litigiu aflat pe rol se pot adresa întrebări preliminare privind interpretarea sau validitatea unor norme comunitare înainte de a se pronunța o hotărâre în litigiul respectiv. În situația în care hotărârea este definitivă există obligația de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Însă în toate situațiile instanțele naționale au libertatea să evalueze relevanța dreptului comunitar pentru soluționarea litigiului aflat pe rolul său, și de asemenea, judecătorul național este cel chemat să răspundă cu privire la pertinenta întrebărilor ce se solicită a fi adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene.

În speță, s-au invocat dispozițiile art. 7 din Directiva Uniunii Europene nr. 1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 05 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, publicată în Jurnalul Național al Uniunii Europene din 28.07.2017 și care prevede în conținutul său, că va fi aplicată până la finele anului 2019. Directivele emise de Uniunea Europeană au efect obligatoriu, însă au ca scop armonizarea legislațiilor naționale. Se adresează statelor membre și nu persoanelor fizice sau juridice necreând drepturi personale ale acestora. În acest sens, există decizii pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, de exemplu *Tullio Ratti ct. Italiei*, în care s-a arătat că doar în situația în care statul național nu-și respectă obligația de implementare în legislația națională a acestei directive, practic ea creează efect direct și poate fi invocată de către persoanele fizice vizate. Or, în speță, ne aflăm în prezența unei directive care are termen de implementare până în anul 2019, se adresează statelor, nu poate fi invocată ca și având efect direct anterior expirării acestui termen.

Pentru aceste motive, a solicitat respingerea cererii de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, ca nepertinentă soluționării cauzei, adică indiferent de răspunsul pe care l-ar da Curtea nu are nici o influență cu privire la soluționarea pe fond a cauzei, întrucât atâta vreme cât nu a expirat termenul de implementare a directivei ea nu poate să creeze drepturi personale în favoarea cetățenilor.

Instanța constată că, potrivit art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatelor sau validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața instanței dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

Conform art. 288 alin. 3 din același tratat, directiva este obligatorie pentru fiecare stat membru destinat cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele.

În cauză s-au invocat prevederile art. 7 al Directivei Uniunii Europene nr. 1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penale – publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 189/29 din 28.07.2017 unde se arată: „în ceea ce privește persoanele fizice, statele membre se asigură că în cazul săvârșirii infracțiunilor menționate la articolele 3, 4 și 5 se aplică sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive”, iar în cazul în care o infracțiune menționată la articolul 3 alin. 2 lit. a, b sau c sau la art. 4 implică un prejudiciu mai mic de 10.000 de euro sau un avantaj mai mic de 10.000 de euro, statele membre pot să prevadă sancțiuni de altă natură decât cea penală.

Se mai poate observa, așa cum bine a remarcat și procurorul de ședință că, pe de o parte, termenul de transpunere în legislația națională este situat până la finele anului 2019, iar pe de altă parte, că această directivă nu conține dispoziții imperative ci lasă la latitudinea statelor membre posibilitatea transunerii în cuprinsul legislațiilor naționale a sancționării prin mijloace nepenale a unor fraude cu prejudicii situate sub limita de 10.000 de euro.

Or, în această situație credem și noi că sunt pe deplin aplicabile cele statuate în cuprinsul hotărârii CJUE din 5 aprilie 1979 *Ministerul Public împotriva lui Tullio Ratti* unde s-a arătat că directiva nu poate avea, în ceea ce privește o persoană particulară care s-a conformat dispozițiilor directivei respective anterior expirării termenului de adaptare prevăzut pentru statul membru, niciun efect care să poată fi luat în considerare de către instanțele naționale. Aceasta înseamnă, pe de o parte, că atâta vreme cât nu a expirat termenul prevăzut în directivă pentru transpunere în legislația națională, o persoană nu poate invoca direct în fața instanțelor naționale un drept stipulat în respectiva directivă, iar pe de altă parte că, atâta vreme cât directiva lasă la aprecierea statelor membre posibilitatea transunerii în cuprinsul legislațiilor naționale a sancționării prin mijloace nepenale a unor fraude cu prejudicii situate sub limita de 10.000 de euro, o persoană nu poate invoca aceste prevederi mai favorabile deoarece, în această situație, dreptul său este condiționat de voința statului de a reglementa aceste dispoziții de care nu este în mod imperativ ținut.

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, considerăm și noi că cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene nu este fondată deoarece întrebările preliminare nu sunt pertinente în cauza pendinte, motiv pentru care vom respinge cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de inculpata.

În ceea ce privește cererea privind sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de inculpata, instanța reține următoarele :

Potrivit art. 475 cod procedură penală, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea în fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În cauza de față, inculpata a solicitat instanței să apeleze la această instituție de drept pentru a răspunde următoarei probleme de drept : dacă infracțiunea prevăzută în cuprinsul dispozițiilor art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 poate fi încadrată între cele enumerate în cuprinsul art. 74 ind. 1 alin. 1 din codul penal anterior.

A arătat inculpata că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 cod procedură penală, respectiv : sesizarea instanței supreme urmează să fie efectuată , la cererea unei părți din dosar, de către un complet al Curții de Apel Pitești, sesizarea se realizează în cursul judecării cauzei, Curtea de Apel Pitești este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, sesizarea are ca obiect o problemă de drept substanțial, instanța supremă urmând să stabilească dacă infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 poate fi încadrată în enumerarea prevăzută de art. 74 ind. 1 alin. 1 cod penal din 1968, între chestiunea de drept supusă analizei și soluționarea pe fond a cauzei există o strânsă legătură având în vedere faptul că inculpata a achitat prejudiciul reținut în actul de sesizare și a solicitat încetarea procesului penal deoarece există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege, asupra problemei de drept care formează obiectul sesizării, Înalta Curte nu s-a mai pronunțat.

Conform art. 476 alin. 1 cod procedură penală, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 475, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 475 , punctul de vedere al completului de judecată și al părților.

În cauză, în afara punctului de vedere exprimat de inculpată, a mai formulat un punct de vedere și reprezentantul DNA – Serviciul Teritorial Pitești care a susținut că sunt îndeplinite condițiile prev. de 475 Cod procedură penală, având în vedere că prezenta cauză se află în cursul judecării, în fața instanței de apel, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, însă nu ne aflăm în prezenta unei chestiuni de drept a cărei lămurire este necesară Curții de Apel print-o astfel de procedură. Textul invocat, art. 74¹ din Codul penal anterior face trimitere la infracțiunile expres și limitativ prevăzute în conținutul său și nu poate fi extins la alte infracțiuni. Mai mult, există hotărâri pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la aceste chestiuni de drept, iar în acest sens a făcut trimitere la o astfel de hotărâre depusă în fața instanței de fond. Pentru toate aceste motive, a apreciat că nu este necesară sesizarea a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru o astfel de situație, mai ales că, potrivit art. 475 Cod procedură penală instanța este cea chemată să răspundă în mod definitiv având în vedere sintagma „ va putea solicita a Înaltei Curți de Casație și Justiție”, care să dea o rezolvare de principiu chestiunilor invocate.

Celelalte părți nu au oferit puncte de vedere și au lăsat admisibilitatea cererii la aprecierea instanței.

Instanța consideră că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept puse în discuție este admisibilă deoarece sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 cod procedură penală, iar în acest sens avem în vedere următoarele : sesizarea se realizează în cursul judecării cauzei; Curtea de Apel Pitești este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; sesizarea are ca obiect o problemă de drept substanțial, instanța supremă urmând să stabilească dacă infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 din Legea nr. 78/2000 poate fi încadrată în enumerarea prevăzută de art. 74 ind. 1 alin. 1 cod penal din 1968; între chestiunea de drept supusă analizei și soluționarea pe fond a cauzei există o strânsă legătură având în vedere faptul că inculpata a achitat prejudiciul reținut în actul de sesizare și a solicitat încetarea procesului penal deoarece există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege, asupra problemei de drept care formează obiectul sesizării; Înalta Curte nu s-a mai pronunțat anterior asupra chestiunii supuse dezbaterii printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii .

Cu privire la obiectul propriu zis al sesizării și anume chestiunea de drept efectivă la care urmează a da dezlegare instanța supremă, vom face o mică modificare față de cele declarate în cerere de inculpată și anume dacă infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune economică de natură a-i fi aplicabile dispozițiile art. 74 ind. 1 din Codul penal 1968. Am făcut această rectificare având în vedere pe de o parte, principalele apărări formulate de

inculpată pe parcursul judecării cauzei în conținutul cărora a făcut referire la posibila încadrare a infracțiunii imputate în rândul infracțiunilor economice, iar pe de altă parte, având în vedere că doar această categorie de infracțiuni se pretează la o extindere a aplicabilității art. 74 ind. 1 din codul penal anterior dincolo de incriminările luate în considerare de acest text, aflate în partea specială a aceluși act normativ, actualmente abrogat, dată fiind formularea pe care noi o apreciem restrictivă, „prevăzute în prezentul cod”.

În legătură cu problema dacă infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune economică, se poate constata că acest concept este lipsit de o definiție clară în legislația noastră, aspect subliniat și de Curtea Constituțională care, în decizia nr. 573/2011 arată că nu se desprinde cu suficientă claritate și precizie care pot fi acele "unor infracțiuni economice prevăzute în legi speciale", putându-se ajunge la o înțelegere deficitară a conceptului de infracțiuni economice, acesta fiind unul din principalele motive pentru care textul a fost declarat neconstituțional. În literatura juridică s-a încercat o definire a infracțiunilor economice, ca parte a unei ramuri de drept numite drept penal al afacerilor, în funcție de criteriul întreprinderii, iar aici s-a considerat că ar trebui să se aibă în vedere în ceea ce privește subiectul activ, principalele forme de asociere permise de lege care au ca scop atingerea unor obiective economice și răspunderea organelor de conducere din cadrul acestor organizații.

Pe de altă parte, dincolo de încercările de definire a acestui concept, se poate observa, chiar din motivarea deciziei nr. 573/2011 a Curții Constituționale, că instanța de contencios constituțional privește (sau cel puțin privea) cu reticență extinderea acestui concept la incriminări de genul celei puse în discuție, din moment ce, în chiar conținutul motivării se menționează explicit că se poate ajunge la o înțelegere deficitară a conceptului de infracțiuni economice (cum ar fi, de pildă, infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene ori infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție).

În jurisprudență, soluțiile vis-a-vis de chestiunea de drept pusă în discuție, sunt diferite, după cum o arată și deciziile prezentate de inculpată. În cadrul Curții de Apel Pitești practica constantă este în sensul că dispozițiile art. 74 ind. 1 din vechiul cod penal nu sunt aplicabile infracțiunii prev. de art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

Cât privește punctul de vedere al completului de judecată, noi considerăm că infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 nu poate fi considerată a fi o infracțiune economică dat fiind obiectul juridic special al acestei infracțiuni și anume, relațiile sociale de natură patrimonială a căror existență și dezvoltare sunt condiționate de buna gestionare a resurselor din bugetele Comunităților Europene, pe de o parte, iar pe de altă parte, categoria de raporturi juridice care se stabilesc între subiectul activ și entitățile administrative care se interpun între acțiunile acestuia și deblocarea resurselor solicitate. Aceste relații juridice nu angajează doi agenți economici, aflați pe poziție de egalitate juridică ci poartă mai degrabă amprenta unor raporturi juridice ce implică un factor de putere, specific dreptului administrativ, iar gravitatea unui astfel de ilicit este apreciată de legiuitor, în primul rând, în funcție de perturbarea unor astfel de raporturi și doar în mod subiacent, în funcție de prejudiciul suferit.

Considerăm totuși, că o decizie a Înaltei Curți, în conformitate cu dispozițiile art. 477 cod procedură penală ar înlătura controversale stărnite de o incriminare apreciată ca fiind deficitară și incompletă chiar de către Curtea Constituțională și ar da o dezlegare al cărei efect se va impune *erga omnes*. Intervenția Înaltei Curți pe această cale este cu atât mai justificată cu cât avem de a face cu un text al unui act normativ abrogat și asupra căruia nu se mai poate interveni pe cale legislativă, ci doar pe cale jurisprudențială.

Față de cele de mai sus, Curtea va admite cererea privind sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de inculpată.

În baza art. 476 alin. 1 din Cpp. va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea 78/2000 este o infracțiune economică de natură a-i fi aplicabile dispozițiile art. 74 ind. 1 din Codul penal 1968?

În baza art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală, va suspenda judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept pusă în discuție.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Respinge cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene formulată de inculpata.

Admite cererea privind sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de inculpata.

În baza art. 476 alin. 1 din Cpp, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă infracțiunea prevăzută de art. 18 ind. 1 alin. 1 din Legea 78/2000 este o infracțiune economică de natură a-i fi aplicabile dispozițiile art. 74 ind. 1 din Codul penal 1968?

În baza art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală, suspendă judecarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept pusă în discuție.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 04 decembrie 2017, la Curtea de Apel Pitești - secția penală și pentru cauze cu minori și de Familie.

Președinte,

Judecător,

Grefier,

Red /25.01.2018

